Vyvěšeno dne: 27. 10. 2026
Svěšeno dne: 10. 11. 2026

Radka Kratochvílová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Jaromír Triner**, zast. Mgr. Lukášem Hegnerem, advokátem, se sídlem Jiráskovo nám. 816/4, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) Future WOOD s.r.o., se sídlem Chotíkov 388, zast. Mgr. Jiřím Maškem, advokátem, se sídlem Pod Všemi svatými 427/17, Plzeň, II) Obec Chotíkov, se sídlem Chotíkov 118, zast. JUDr. Zdeňkem Veberem, advokátem, se sídlem Purkyňova 10, Plzeň, III) Marie Kantorová, IV) ČEZ Distribuce, a. s., se sídlem Teplická 874/8, Děčín - Podmokly, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2018, č. j. PK-RR/1845/18, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 7. 2024, č. j. 30 A 132/2018-363,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Městský úřad Město Touškov, stavební úřad (dále jen „stavební úřad“), rozhodnutím ze dne 12. 2. 2018, č. j. 4274/2017/MUMT-11 (dále jen „rozhodnutí o dodatečném povolení stavby“), vydal podle § 129 odst. 3 a § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) [ve znění zákona č. 169/2018 Sb.], a podle § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, dodatečné povolení stavby označené jako „Skladovací hala“ na pozemcích parc. č. 725/11, 725/20, 725/30, 725/69, 725/70, 725/72 v k. ú. Chotíkov ve prospěch stavebníka - osoby zúčastněné na řízení I), (dále jen „skladovací hala stavebníka“). Jednalo se o přístavbu stávající výrobní a skladové haly na pozemku parc. č. 725/30 v k. ú. Chotíkov určenou k rozšíření stávajících skladovacích prostor, bez navýšení počtu zaměstnanců.

[2] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobce (a společnosti FVE CHOTIKOV s.r.o., se sídlem Veleslavínova 363/33, Plzeň) proti rozhodnutí o dodatečném povolení stavby a toto rozhodnutí potvrdil.

[3] Žalobce a společnost FVE CHOTIKOV s.r.o. podali proti napadenému rozhodnutí dvě samostatné žaloby u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“). Ten je spojil ke společnému projednání pod sp. zn. 30 A 132/2018 a rozsudkem ze dne 29. 7. 2020, č. j. 30 A 132/2018-285 (dále jen „první rozsudek“), řízení o žalobě společnosti FVE CHOTIKOV s.r.o. zastavil, neboť tato vzala žalobu zpět (I. výrok), žalobu žalobce zamítl (II. výrok), rozhodl o nákladech řízení účastníků (III. výrok) a osob zúčastněných na řízení (IV. výrok) a současně rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku společnosti FVE CHOTIKOV s.r.o. (V. výrok).

[4] Na základě žalobcem podané kasační stížnosti Nejvyšší správní soud první rozsudek krajského soudu zrušil rozsudkem ze dne 24. 1. 2023, č. j. 4 As 344/2020-43 (dále jen „zrušující rozsudek“). Dospěl totiž k závěru, že krajský soud nesprávně vyložil ve věci aplikovaný § 40 odst. 1 a 3 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu. Nepřihlédl k individuálním skutkovým okolnostem případu a přijal závěr o neplatnosti žalobci vydaného rozhodnutí o umístění stavby ze dne 12. 3. 2002, č. j. 1195/01/-Le (dále jen „územní rozhodnutí z roku 2002“), konkrétně ve vztahu k přípojné komunikaci (která se měla nacházet zčásti na shodném pozemku parc. č. 725/11 jako dodatečně povolovaná skladovací hala stavebníka) jen v důsledku plynutí času. Přitom se ale nezabýval tím, zda s ohledem na skutečnost, že územní povolení bylo vydáno pro více staveb žalobce a ve vztahu k některým z nich bylo v době platnosti územního rozhodnutí vydáno také stavební povolení, mohly tyto stavby tvořit soubor staveb, v důsledku čehož by mohla být zachována platnost územního rozhodnutí i pro žalobcovu stavbu umístěnou na pozemku parc. č. 725/11 (přípojná komunikace).

II.

[5] Krajský soud v dalším řízení shora specifikovaným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) žalobu opět zamítl.

[1] Krajský soud předeslal, že neshledal prostor pro soudní přezkum žalobní argumentace týkající se pozemků, na kterých se nachází skladovací hala stavebníka a které jsou ve vlastnictví třetích osob, neboť v souvislosti s tím žalobce netvrdil zásah do svých práv.

[2] Při posouzení zbylých žalobních bodů krajský soud vycházel ze závěrů zrušujícího rozsudku. Nejprve připomněl, že žalobce odvozoval zásah do svých veřejných subjektivních práv z územního rozhodnutí z roku 2002, kterým byla v jeho prospěch umístěna stavba – skladová a prodejní hala Chotíkov (jakož i provozní objekt, zpevněná plocha, oplocení, kanalizační přípojka a přípojka NN, včetně dočasné komunikace po dobu výstavby; dále také jen „stavba“) na pozemcích č. kat. KN 725/17, 725/11, 725/2, 725/3, 725/1, PK 2586/1, 2587/2, 2592/1, 2593/2, 2600/1, 2601/2, 2875/1, 2603, 2607 v k. ú. Chotíkov. Nebylo přitom sporu o tom, že součástí uvedené stavby byla mj. přípojná komunikace. Na tuto přípojnou komunikaci se však nevztahovalo stavební povolení ze dne 25. 6. 2002, č. j. 409/2002-Me, posléze vydané ohledně ostatních částí žalobcovy stavby v navazujícím stavebním řízení.

[3] Krajský soud poté s odkazem na zrušující rozsudek a v něm uvedenou judikaturu dospěl k dílčímu závěru, že přípojná komunikace v daném případě tvoří soubor staveb s ostatními stavbami uvedenými v územním rozhodnutí z roku 2002, jelikož s nimi zjevně funkčně a prostorově souvisí (skladová a prodejní hala je stavbou hlavní a přípojná komunikace stavbou vedlejší, která hlavní stavbě slouží, doplňuje ji a zabezpečuje její funkčnost). Bylo-li žalobci vydáno stavební povolení na většinu staveb umístěných územním rozhodnutím z roku 2002 (s výjimkou

přípojné komunikace), mohlo by to podle krajského soudu předznamenávat, že platnost tohoto územního rozhodnutí ve vztahu k přípojné komunikaci zůstala zachována právě proto, že tvoří s ostatními stavbami soubor staveb. Krajský soud však zdůraznil, že byl povinen přihlížet i k individuálním okolnostem daného případu a s ohledem na ně dovodil, že platnost územního rozhodnutí z roku 2002 na stavbu přípojné komunikace neobstála prizmatem časového kritéria. Žalobce totiž nevyužil možnost požádat o stavební povolení vztahující se na přípojnou komunikaci po dobu 16 let (od roku 2002 do roku 2018, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí) a dával najevo (svými tvrzeními v žalobě, výstavbou oplocení a výsadbou zeleně na místě plánované přípojné komunikace), že tak ani učinit nehodlá. Krajský soud nepřisvědčil žalobcově argumentaci, že mu v podání stavebního povolení na přípojnou komunikaci bránila dodatečně povolovaná skladovací hala stavebníka na pozemku parc. č. 725/11 v k. ú. Chotíkov a k ní vedoucí nepovolená komunikace. Uvedl, že žalobce mohl požádat o stavební povolení na stavbu přípojné komunikace, neboť pak by bylo řešení situace na správních orgánech, jelikož pouze ony mohou stavbu kolidující s žalobcovou stavbou označit za nelegální. Žalobce však zvolil pasivní přístup a o stavební povolení na přípojnou komunikaci nepožádal. Není proto podle krajského soudu možné ani spravedlivé blokovat poměry v území po takto dlouhou dobu. Podle krajského soudu tudíž došlo k zániku žalobcovy možnosti využít oprávnění plynoucí mu z územního rozhodnutí z roku 2002 ve vztahu k přípojné komunikaci. To se pak negativně promítlo do možnosti jeho obrany v řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí o dodatečném povolení skladovací haly stavebníka, tj. osoby zúčastněné na řízení I). Žalobce totiž nemohl být v těchto řízeních ani zkrácen na tvrzených veřejných subjektivních právech, neboť jimi pro výše uvedené nedisponoval.

III.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní proti napadenému rozsudku brojí kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek i napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatel předesílá, že se krajský soud v napadeném rozsudku nevypořádal s úkoly, které mu uložil Nejvyšší správní soud zrušujícím rozsudkem. Podle něj byl povinen se zabývat tím, zda územní rozhodnutí z roku 2002 bylo vydáno pro soubor staveb, zda je toto rozhodnutí nadále platné a případně řešit kolizi daného územního rozhodnutí s rozhodnutím o dodatečném povolení stavby skladovací haly. Podle stěžovatele krajský soud rovněž zatížil napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, jelikož v něm nevysvětlil své vlastní úvahy a postupy, ale pouze zopakoval skutečnosti a závěry, které vyslovil v prvním rozsudku a které již kasační soud shledal nedostatečnými pro odůvodnění rozhodnutí. Stěžovatel dále nesouhlasí s tím, že krajský soud shledal územní rozhodnutí z roku 2002 neplatným s ohledem na časové kritérium a na individuální okolnosti případu. Uvádí, že v okolí jeho nemovitosti se nachází nepovolená a nezkolaudovaná stavba komunikace pro areál ARBYD, která brání realizaci územního rozhodnutí z roku 2002 ve vztahu k přípojné komunikaci. Ani po 18 letech od výstavby této komunikace pro areál ARBYD není krajský silniční úřad schopen říci, zda o této stavbě proběhlo či probíhá nějaké správní řízení, které by vedlo k určení, zda tato komunikace má být odstraněna a na jejím místě postavena přípojná komunikace podle územního rozhodnutí z roku 2002, nebo zda bude tato komunikace pro uvedený areál povolena a na základě toho může stěžovatel žádat o napojení vlastní účelové komunikace. Stěžovatel je tedy přesvědčený, že nebyl pasivní a že činil kroky, které měly zabránit nepovolené činnosti v okolí jeho nemovitosti. Podle stěžovatele stavebník nesplnil požadavky na to, aby jeho skladovací hala mohla být dodatečně povolena, a to zejména z důvodu existence územního rozhodnutí z roku 2002 na stavbu přípojné komunikace, které jsou ve vzájemné kolizi. Stavební úřad pochybil, nerespektoval-li toto jím vydané územní rozhodnutí z roku 2002 a nesprávným postupem je nahradil dodatečným povolením skladovací haly stavebníka, aniž současně změnil žalobci dříve vydané územní rozhodnutí z roku 2002. Stěžovatel má za to, že pokud chtěl stavební úřad změnit toto územní

rozhodnutí ve vztahu k přípojné komunikaci, měl tak učinit jedním z výroků rozhodnutí o dodatečném povolení stavby skladovací haly, v němž by vyslovil změnu územního rozhodnutí z roku 2002 podle § 94 odst. 1 stavebního zákona.

[6] Stěžovatel dále k závěru krajského soudu o tom, že nelze blokovat poměry v území po tak dlouhou dobu, jak je tomu v dané věci, uvádí, že umístění přípojné komunikace není blokací poměrů, ale vytvořením základní přístupové cesty k jeho stavbě, která je bez této cesty nejenom nevyužitelná, ale v podstatě nepřístupná a bezcenná. Výstavbou skladovací haly stavebníka na pozemku, který byl územním rozhodnutím určen pro výstavbu přípojné komunikace, došlo k odtržení stěžovatelova pozemku od jakéhokoliv přístupu. Fakt, že stěžovatel používal různé další přístupy ke svému pozemku, byl způsoben tím, že nelegální stavbou komunikace pro areál ARBYD došlo k přerušení komunikace, která byla určena jako dočasná komunikace pro výstavbu stěžovatelovy stavby. Stěžovatel zdůrazňuje, že přípojná komunikace je funkčně spojena se stavbou hlavní, resp. s dalšími stavbami ze souboru staveb, které vymezilo územní rozhodnutí z roku 2002, a je rovněž zásadní pro jejich využitelnost. Stěžovatel dále krajskému soudu vytýká, že v napadeném rozsudku nikterak nereagoval na jeho podání ze dne 7. 3. 2023, v němž podrobně popsal okolnosti, které jej vedly k tomu, že nevybudoval přípojnou komunikaci podle územního rozhodnutí z roku 2002; ty zevrubně vylíčil také v závěru kasační stížnosti.

IV.

[7] Žalovaný ani osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

V.

[8] Nejvyšší správní soud se především zabýval tím, zda je kasační stížnost v nynější věci přípustná. Jedná se totiž o druhou kasační stížnost téhož stěžovatele v pořadí.

[9] Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, *jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.*

[10] Stěžovatel je ve své opakované kasační stížnosti oprávněn namítat pouze to, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku nebo otázky, které nemohly být předmětem řízení o první kasační stížnosti proto, že nebyly řešeny v prvním kasační stížností napadeném rozhodnutí krajského soudu (typicky procesní vady). Naopak stěžovatel není oprávněn v opakované kasační stížnosti uplatňovat důvody, které mohl uplatnit v první kasační stížnosti a o nichž mohl rozhodnout kasační soud podle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. již v prvním kasačním řízení (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165).

[11] Z nyní posuzované kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel krajskému soudu vytýká především to, že se neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku. Stěžovatel má rovněž za to, že je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, jelikož v něm krajský soud nevysvětlil své vlastní úvahy a postupy, ale pouze zopakoval skutečnosti a závěry, které již uvedl v prvním rozsudku a které Nejvyšší správní soud dříve shledal nedostatečnými. Je zřejmé, že stěžovatelova opakovaná kasační stížnost je přípustná.

[12] Nejvyšší správní soud proto posoudil tuto kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval kasační argumentaci namítající nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou rozhodnutí soudu, že se jí Nejvyšší správní soud zabývá i tehdy, pokud ji stěžovatel nenamítá, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[15] Podle stěžovatele trpí napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Takovým vadám rozhodnutí se již Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně věnoval (srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, a ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64). Ze závěrů v ní vyslovených přitom vyplývá, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, není-li z něj zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námitky za liché, mylné či vyvrácené, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci uvedenou v žalobě či proč podřadil daný skutkový stav pod určitou právní normu. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž i v případě, kdy soud opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek.

[16] Uvedené judikaturní požadavky napadený rozsudek naplňuje. Je z něj zřejmé, že krajský soud vycházel ze závazného právního názoru vysloveného ve zrušujícím rozsudku a posuzoval, zda přípojná komunikace, pro kterou bylo vydáno územní rozhodnutí v roce 2002, tvoří soubor staveb s ostatními v něm uvedenými stavbami (pro které posléze bylo vydáno i stavební povolení) a zabýval se i individuálními okolnostmi případu. Na základě toho dospěl k závěru, že územní rozhodnutí z roku 2002 ve vztahu k přípojné komunikaci již pozbylo platnosti, přičemž tyto závěry v napadeném rozsudku řádně odůvodnil. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu pro úplnost připomíná, že samotný nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163, nebo ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30). Zda jsou závěry krajského soudu ohledně platnosti územního rozhodnutí z roku 2002 správné posoudí Nejvyšší správní soud v další části tohoto rozsudku.

[17] Napadený rozsudek tedy namítanou vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů netrpí. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal, že by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedovodil ani jinou vadu řízení před krajským soudem s vlivem na zákonnost napadeného rozsudku, shrnuje, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. není naplněn.

[18] Nejvyšší správní soud tak mohl přistoupit k přezkumu zbylých námitek, v nichž stěžovatel zpochybňuje právní závěry napadeného rozsudku [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[19] Stěžovatel je přesvědčený o tom, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku, neboť nesplnil „úkoly“, které mu z něj vyplynuly. Konkrétně se měl podle stěžovatele krajský soud zabývat tím, zda je přípojná komunikace součástí souboru staveb, pro které bylo vydáno územní rozhodnutí z roku 2002, dále měl zhodnotit, zda je toto územní rozhodnutí ve vztahu k přípojné komunikaci platné (což podle stěžovatele neuvedl) a měl také zkoumat případnou kolizi tohoto územního rozhodnutí a rozhodnutí o dodatečném povolení

stavby skladovací haly. Pokud přitom krajský soud dospěl implicitně k závěru, že územní rozhodnutí z roku 2002 vůči přípojné komunikaci již není platné, stěžovatel s tímto závěrem nesouhlasí. Stěžovatel rovněž v souvislosti s tím odmítá úvahu krajského soudu, že nelze blokovat poměry v území po dlouhou dobu. Má za to, že umístění přípojné komunikace není blokací poměrů, ale vytvořením základní přístupové cesty k jeho stavbě, která je bez této cesty nevyužitelná, nepřístupná a bezcenná.

[20] Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku krajskému soudu uložil, aby opětovně posoudil otázku zachování platnosti územního rozhodnutí z roku 2002 na stavbu přípojné komunikace a v té souvislosti, aby se zabýval tím, zda tato přípojná komunikace tvoří součást souboru staveb umístěných územním rozhodnutím, k nimž bylo následně vydáno i stavební povolení. V důsledku toho by mohla být zachována platnost územního rozhodnutí z roku 2002 ve vztahu k přípojné komunikaci. Krajský soud měl ve svém novém rozhodnutí také zohlednit individuální skutkové okolnosti případu.

[21] Z napadeného rozsudku je přitom zřejmé, že krajský soud se uvedeného závazného právního názoru přidržel a respektoval jej. Nejprve posuzoval, zda je stavba přípojné komunikace součástí souboru staveb a poté se zabýval platností územního rozhodnutí z roku 2002 ve vztahu k přípojné komunikaci s přihlédnutím k individuálním okolnostem případu. Dospěl přitom k závěru, že stavba přípojné komunikace je sice součástí souboru staveb podle územního rozhodnutí z roku 2002, neboť s ostatními v něm uvedenými stavbami funkčně a prostorově souvisí. Jelikož na většinu staveb z tohoto souboru bylo vydáno stavební povolení, za standardní situace by byla zachována i platnost územního rozhodnutí z roku 2002 ve vztahu k přípojné komunikaci. Krajský soud však současně dospěl k závěru, že je třeba zohlednit i kritérium časové, tedy zohlednit běh času od doby vydání územního rozhodnutí z roku 2002 bez jakékoliv stěžovatelovy aktivity směrem k vydání stavebního povolení na stavbu přípojné komunikace (které mělo být vydáno samostatně) a individuální skutkové okolnosti případu (vyplývající z tvrzení v žalobě, z realizace oplocení a výsadby zeleně), které brání přijetí závěru o trvající platnosti územního rozhodnutí z roku 2002 ve vztahu k přípojné komunikaci.

[22] Z uvedeného je zřejmé, že stěžovatelova námitka, podle níž krajský soud nesplnil „úkoly“, které mu Nejvyšší správní soud uložil zrušujícím rozsudkem, není opodstatněná. Krajský soud se všemi pro věc relevantními skutečnostmi (zda je přípojná komunikace souborem staveb, zohlednění individuálních skutkových okolností věci) zabýval. Byť výslovně v napadeném rozsudku neuvedl, zda je územní rozhodnutí z roku 2002 stále platné či nikoliv, je z obsahu napadeného rozsudku zřejmé, že se této otázce věnoval (viz výše). S ohledem na individuální skutkové okolnosti případu a plynutí času však nakonec dospěl k závěru, že územní rozhodnutí z roku 2002 ve vztahu k přípojné komunikaci není nadále platné. Tento závěr, byť není uveden výslovně, z napadeného rozsudku vyplývá implicitně. Ostatně Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku krajskému soudu neuložil, aby výslovně uvedl, zda je územní rozhodnutí z roku 2002 platné či nikoliv, nýbrž aby se věcí znovu zabýval z pohledu těch skutečností (soubor staveb, individuální skutkové okolnosti případu), které v prvním rozsudku neposuzoval.

[23] Dospěl-li krajský soud po posouzení těchto dalších skutečností k závěru, že územní rozhodnutí z roku 2002 ve vztahu k přípojné komunikaci platné není, logicky z toho plyne, že se již nezabýval stěžovatelem tvrzenou kolizí tohoto územního rozhodnutí s rozhodnutím o dodatečném povolení stavby skladovací haly. Taková kolize již z povahy věci nebyla dána. Jelikož závěrům krajského soudu nemá Nejvyšší správní soud co vytknout a ztotožňuje se s nimi, v podrobnostech na ně odkazuje. Není smyslem řízení o kasační stížnosti opakovat již jednou správně vyřčené (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 6 Afs 93/2019-49).

[24] Kromě toho, že krajský soud zjevně respektoval v řízení po vydání zrušujícího rozsudku závazný právní názor kasačního soudu, dospěl i ke správným závěrům o sporných právních otázkách. Nedůvodný je proto stěžovatelův nesouhlas se závěrem krajského soudu o neplatnosti územního rozhodnutí z roku 2002 ve vztahu k přípojné komunikaci. Nadto již ve zrušujícím rozsudku Nejvyšší správní soud přitakal krajskému soudu v tom, že stěžovatel byl v otázce výstavby přípojné komunikace ke své stavbě pasivní (nečinný), byť tak podle svého tvrzení činil s odůvodněním, že vyčkával, až správní orgány takzvaně „udělají pořádek".

[25] Krajský soud případně poukázal rovněž na závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 9 As 33/2011-151, podle něhož je „*[s]myslem zákonem stanovené doby platnosti územního rozhodnutí […] vymezení časové lhůty, po kterou se nepředpokládá, že by mohlo dojít k zásadním změnám v území, a po tuto dobu je proto nastolena fikce trvanlivosti vztahů v území ve vztahu k umísťované stavbě. Za dobu delší než dva roky je změna podmínek již pravděpodobná, pokud by tedy předmětná stavba nezačala být realizována a územní rozhodnutí tedy nebylo využito, je vhodné její umístění z hlediska cílů a úkolů územního plánování znovu posoudit.*" K těmto judikaturním závěrům pak doplnil, že zákonem omezená doba platnosti územního rozhodnutí má přimět stavebníka k pokračování v přípravě stavby (souboru staveb) a k včasnému získání stavebního povolení, přičemž zdůraznil, že obecně nežádoucím jevem je situace, kdy jsou blokovány poměry platným, ale nerealizovaným územním rozhodnutím.

[26] Krajský soud neopomněl zohlednit ani individuální skutkové okolnosti případu, jak jej také Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku zavázal. Poukázal na to, že stěžovatel získal územní rozhodnutí na stavbu přípojné komunikace v roce 2002, přičemž o stavební povolení na tuto stavbu nepožádal ani ke dni podání žaloby (tedy do dne 28. 6. 2018), a v žalobě sám uvedl, že nebyl *„nijak tlačen k dokončení stavby a měl i jiné podnikatelské zájmy, stále čekal, až bude situace nepovolené komunikace vyřešena na úrovni příslušných orgánů veřejné správy."* Stěžovatel tedy řádně nepožádal o stavební povolení na přípojnou komunikaci (k okamžiku zahájení soudního řízení o žalobě) po dobu nejméně 16 let. I přesto, že tvrdil, že o stavební povolení nežádal a stavbu přípojné komunikace nezahájil proto, že mu v tom správní orgány bránily akceptací protiprávního stavu ohledně nepovolené komunikace (do areálu ARDBYD) a dodatečně povolené stavby skladovací haly stavebníka, stěžovateli objektivně nic nebránilo v tom, aby o stavební povolení na stavbu přípojné komunikace požádal a svou situaci (tj. komunikační spojení s jeho stavbou) se pokusil aktivně vyřešit prostřednictvím příslušného správního řízení. Jeho pasivitu pak nemůže ospravedlnit ani poukaz na nečinnost správních orgánů. I proti té je možno se bránit zákonnými prostředky proti nečinnosti. Toho stěžovatel také nevyužil.

[27] S ohledem na uvedené skutečnosti má Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem za to, že v nynější věci se za dobu 16 let poměry v území zcela prokazatelně změnily a není možné ani spravedlivé (zejména za situace, kdy stěžovatel zvolil k řešení záležitosti stavebního povolení pro přípojnou komunikaci zcela pasivní a „vyčkávací" přístup) blokovat poměry v daném území po tak dlouhou dobu, respektive legitimně očekávat, že v důsledku vydaného územního rozhodnutí z roku 2002 nastolená fikce trvanlivosti vztahů v území potrvá neomezeně dlouho. Je tedy třeba přisvědčit krajskému soudu v tom, že výše uvedené individuální okolnosti případu spočívající v běhu času a naprosté stěžovatelově pasivitě opodstatňují závěr o tom, že možnost konzumovat oprávnění ve vztahu k přípojné komunikaci plynoucí mu z územního rozhodnutí z roku 2002 zanikla, byť získal stavební povolení k ostatním objektům tvořícím soubor staveb spolu s posuzovanou přípojnou komunikací. Tato skutečnost (zánik platnosti územního rozhodnutí z roku 2002) se poté negativně promítla do stěžovatelovy možnosti obrany v právě posuzovaném řízení o dodatečném povolení stavby skladovací haly, a to tak, že stěžovatel nemohl být zkrácen na svých veřejných subjektivních právech napadeným rozhodnutím, neboť jimi ve vztahu k přípojné komunikaci (od jejíhož umístění je odvozoval) nedisponoval.

[28] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani stěžovatelovu výtku, podle níž při posuzování individuálních okolností případu krajský soud nevzal v potaz obsah jeho podání ze dne 7. 3. 2023, v němž podrobně popsal, jaké okolnosti jej vedly k tomu, že aktivně nepostupoval ve vztahu ke stavbě přípojné komunikace umístěné územním rozhodnutím z roku 2002. Krajský soud totiž založil svůj závěr o pasivním stěžovatelově přístupu k provedení této stavby především na skutečnosti, že stěžovatel nepodal žádost o stavební povolení na tuto přípojnou komunikaci za účelem dosažení vydání rozhodnutí stavebního úřadu po dobu 16 let od vydání územního rozhodnutí z roku 2002 (do doby vydání napadeného rozhodnutí a podání žaloby v roce 2018), přičemž zdůraznil, že na této skutečnosti nemůže ničeho změnit ani stěžovatelova argumentace namítající liknavost v postupu správních orgánů. Stěžovateli totiž v podání žádosti o stavební povolení ke stavbě přípojné komunikace objektivně nic nebránilo. Pokud pak stěžovatel dovozuje, že krajský soud jeho podání ze dne 7. 3. 2023 opomněl, nelze mu přisvědčit i proto, že okolnosti, které podle jeho názoru měly vliv na nepožádání o stavební povolení na přípojnou komunikaci, obsáhl částečně ve své žalobě (s těmi se krajský soud vypořádal v napadeném rozsudku) a v uvedeném podání je pouze podrobněji rozvedl. Pokud by však měla být předmětem daného podání jakákoliv nová tvrzení, zbývá dodat, že by se jednalo o tvrzení opožděná, neboť nebyla uplatněna ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Krajský soud tudíž ani v tomto ohledu nikterak nepochybil.

[29] Nejvyšší správní soud však musí stěžovateli přisvědčit ve výtce směřující vůči závěrům krajského soudu, který při posuzování individuálních okolností případu opětovně (ve shodě s prvním rozsudkem) na podporu závěru, že se stěžovatel aktivně nesnažil o vydání stavebního povolení ke stavbě přípojné komunikace, poukazoval na vysázení stromů a oplocení pozemku, na němž měla přípojná komunikace vést, a i z toho dovozoval stěžovatelův nezájem na skutečném vybudování přípojné komunikace. Ve zrušujícím rozsudku totiž Nejvyšší správní soud poukázal na to, že tato okolnost není z hlediska posouzení platnosti územního rozhodnutí z roku 2002 pro přípojnou komunikaci rozhodná. Nutno však současně dodat, že tato dílčí nesprávnost závěrů krajského soudu nepředstavovala jádro jeho argumentace zakládající závěr o stěžovatelově pasivitě směrem k získání stavebního povolení pro stavbu přípojné komunikace a zániku platnosti územního rozhodnutí z roku 2002. Na správnost jím přijatých závěrů ve vztahu k platnosti daného územního rozhodnutí tudíž tato skutečnost neměla vliv.

[30] Nejvyšší správní soud tedy dospěl ze všech výše uvedených důvodů k závěru, že se krajský soud nedopustil namítaných pochybení v právním posouzení věci a dospěl ke správnému závěru, že územní rozhodnutí z roku 2002 na stavbu přípojné komunikace již není platné a nepředstavuje tak kolizi ve vztahu k rozhodnutí o dodatečném povolení stavby skladovací haly osoby zúčastněné na řízení I), které bylo předmětem přezkumu v souzené věci. Ani kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není naplněn.

VI.

[31] Kasační stížnost není důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[32] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení tudíž nemá. Žalovanému jako v řízení úspěšnému účastníkovi žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

[33] Osoby zúčastněné na řízení mají právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jim soud uložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s., ve znění účinném do 31. 12. 2025). Jelikož Nejvyšší správní soud neuložil osobám zúčastněným na řízení v této věci žádné povinnosti, a současně neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, rozhodl, že tyto osoby nemají na náhradu nákladů tohoto řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. října 2026

L. S.

Mgr. Petra Weissová v. r.
předsedkyně senátu